

Mevsimlerden Şiir

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 17 Aralık 2022

Düşkün renklerin uzamında saklı iç sesimden doğan güneşi kucaklamak adına düştüm yola ve mevsimlerden şiir; özlemlerden şairin uzaklığı hayata.

Yandı önce şehir.
Şiirlerdi kıvılcımı dünün
Ve göğüs kafesinde saklı binlerce şiir...
Öznesiydi sevgi şairin ve o İlahi D/okunuş
Körüklediği kadar mevsimin.

Huzurdu hüzne yatkın bir direniş
Bir dileniş kâinattan vuku bulan soytarı bir sitem
Elemi eksik olmadan ruhundan.
Manidar bir göçtü zaman
Öcünü alan kimse yalnızlıktan
Yalındı oysaki duygular
Hüzünle zora sokan yandaş kader
Kederin ayak izi
Gizinden ayrı kalamadığı kadar
Şairin nüktesi ve özlemi
Bilinmeze gark edendi ne de olsa bekleyiş.

Zanlar susmadı
Zehrini saçandı insan adeta bir yılan
Yalanlara meyletmedi şair
Direndiği zulüm, efkârın açık veren
Bütçesi
Öyle bir izdiham ki yakıp geçen
İzbelerde saklı heceleri
Gün ışığına sunan
Umut adına direniş
Yalnızlığın hazin ve vakur ç/ağrısında
İkilem yüklü bekleyiş

Mağdur kuşun kırık kanatları
Münzevi kalemin demlendiği haykırış

S/üzülen neyse gözden düşene yoldaş
Göğün kayıp meali
Oysaki özgürlük olmalıydı her insanın hayali.

İrki yoktu ki hüznün
Kalemin yazgısı ve yazdığı ne ki?
İz düşümü varsın olsun ölümün
Bukalemun ruhlar derdest olmuş bir mevsimden
Arda kalan son serzeniş
Kabına sığamazken şair
Havsalasından taşan nice cümle adeta bir pekiştireç

İzahı olmayan zulmün bekası
Varsa yoksa kavuşmak aydınlığa
Yakarışın gizinde
Rabbine dönük yüzünde
Yıkık bir şehrin doğuma kucak açtığı
Külünde saklıydı ne de olsa nice acı
Nice özlem
Duyulmasa da uzaklardan yankısı
Ve bahşettiği kadar kâinatın ısıkladığı
Yaralı sözcüklere can verendi Yaratan
Şairi ve umudu saklı tutan...